

[Ontwerp van] decreet tot gedeeltelijke omzetting van richtlijn 2005/36/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 september 2005 betreffende de erkenning van beroepskwalificaties

Memorie van toelichting

I. SAMENVATTING

Dit ontwerp zet de richtlijn 2005/36/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 september 2005 betreffende de erkenning van beroepskwalificaties, zoals gewijzigd door richtlijn 2013/55/EU en verordening (EU) nr. 1024/2012, gedeeltelijk om in Vlaams recht.

Het beoogt met name een algemeen kader te scheppen voor de erkenning van beroepskwalificaties voor onderdanen van andere lidstaten die in het Vlaams Gewest (of Brussels Hoofdstedelijk Gewest voor bevoegdheden van de Vlaamse Gemeenschap) een gereguleerd beroep willen uitoefenen.

II. ALGEMENE BESPREKING

1. Inleiding

Dit ontwerp beoogt de gedeeltelijke omzetting van richtlijn 2005/36/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 september 2005 betreffende de erkenning van beroepskwalificaties, zoals gewijzigd door richtlijn 2013/55/EU en verordening (EU) nr. 1024/2012 betreffende de administratieve samenwerking via het informatiesysteem interne markt ("de IMI-verordening").

Het voert de richtlijn slechts gedeeltelijk uit omdat :

- Een aantal initiatieven vallen onder de bevoegdheid van de federale staat of moeten eerder op dat niveau geregeld worden (bijv. de bepalingen omtrent assistentiecentra in artikel 57 ter);
- Van de richtlijn en toekomstig decreet afwijkende bepalingen in individuele regelgeving moeten nog aangepast worden;
- Sommige bepalingen van de richtlijn leggen uitvoeringsbepalingen op die geen directe wijziging van regelgeving vereisen (bijv. bepalingen van rapportering en onderzoek in kader van artikel 59).

2. De oorspronkelijke richtlijn beroepskwalificaties 2005/36/EG

Op 7 september 2005 werd een Europese richtlijn 2005/36/EG van het Europees Parlement en de Raad betreffende de erkenning van beroepskwalificaties aangenomen. Ze trad in werking op 20 oktober 2007. Deze richtlijn kwam in de plaats van en consolideerde de 15 richtlijnen die deze problematiek tot dan voor individuele beroepen regelden.

De **algemene doelstelling** van de richtlijn is het vrij verrichten van diensten en vrijheid van vestiging in Europa. Europa ziet beroepskwalificaties die verbonden zijn aan de toegang tot beroep in de verschillende lidstaten als belemmering voor het bereiken van deze doelstelling. De richtlijn wil daarom een aantal van de belemmeringen wegwerken en de erkenning van beroepskwalificaties vereenvoudigen.

Zo wordt bijgedragen aan de grensoverschrijdende arbeidsmobiliteit en wordt de Europese dienstensector gestimuleerd.

Het **basisprincipe** waarop de richtlijn geënt is, is dat zij die recht hebben om in hun lidstaat van oorsprong een beroep uit te oefenen, datzelfde beroep, onder bepaalde voorwaarden, ook moeten kunnen uitoefenen in andere lidstaten.

De richtlijn stelt meer bepaald de regels vast volgens de welke een lidstaat, die de toegang tot en uitoefening van een gereguleerd beroep op zijn grondgebied afhankelijk stelt van bepaalde beroepskwalificaties, de in andere lidstaten verworven beroepskwalificaties die toegang verlenen tot hetzelfde beroep, erkent voor de toegang tot of uitoefening van dit beroep.

De richtlijn is **van toepassing op** alle onderdanen van een EU-lidstaat en Zwitserland, IJsland, Noorwegen en Liechtenstein die een gereguleerd beroep willen uitoefenen in een lidstaat. Op basis van andere richtlijnen is dit toepassingsgebied ook uitgebreid naar familieleden van burger van de Unie (richtlijn 2004/38), langdurig ingezetene onderdanen van derde landen (richtlijn 2003/109), erkende vluchtelingen (richtlijn 2004/83), onderdanen van een derde land die in een lidstaat mogen verblijven of werken (richtlijn 2011/98), seizoenarbeiders (richtlijn 2014/36) en onderdanen van een derde land in het kader van overplaatsing binnen een onderneming (2014/66).

De richtlijn maakt in de eerste plaats een onderscheid naargelang iemand slechts tijdelijk een dienst wenst uit te oefenen in een andere lidstaat, dan wel of hij er zich permanent wil vestigen. De richtlijn voorziet daarvoor enerzijds een regeling voor de tijdelijke vrije dienstverrichting (artikel 5 t.e.m. 9) en anderzijds ook een regeling voor de vrijheid van vestiging (artikel 10 en verder).

Op het **tijdelijk verrichten van diensten** kunnen, voor de dienstverrichter waarvoor het beroep in de lidstaat van vestiging niet is gereguleerd, en die ten minste 2 jaar beroepservaring kan aantonen, in principe geen beperkingen om reden van beroepskwalificatie worden gesteld (artikel 5). In artikel 6 worden de vrijstellingen van deze beperkingen verder geëxpliciteerd. Verder wordt ook voorzien in de mogelijkheid van lidstaten om een verklaring en bijhorende informatie te vragen van de tijdelijke dienstverrichter (artikel 7). Artikel 8 voorziet de mogelijkheid van informatie-uitwisseling tussen de administraties van de verschillende lidstaten.

De in de richtlijn voorziene regeling voor de **vrijheid van vestiging** wordt opgedeeld in drie hoofdstukken, het algemeen stelsel (Hoofdstuk I, artikel 10 t.e.m. 15), de erkenning van beroepservaring (Hoofdstuk II, artikel 16 t.e.m. 20) en de erkenning op basis van de coördinatie van de minimumopleidingsseisen (Hoofdstuk III, artikel 21 en verder),

Hoofdstuk I bevat de bepalingen ivm het algemeen stelsel dat van toepassing is op alle beroepen die niet onder het toepassingsgebied van de volgende hoofdstukken vallen (artikel 10). Artikel 13 bevat de basisregeling voor de erkenning van beroepskwalificaties voor aanvragers in het algemeen stelsel. Er wordt een onderscheid gemaakt naargelang het beroep al dan niet gereguleerd is in de lidstaat van de aanvrager. Indien aan de voorwaarden in dit artikel bepaald voldaan is, kan de aanvrager niet geweigerd worden. Voor de toepassing van artikel 13 worden in artikel 11 de beroepskwalificaties opgedeeld in niveaus.

In **hoofdstuk II** worden de voorwaarden bepaald waaronder het aantonen van beroepskennis- of bekwaamheid voor een in de lijsten als bijlage opgesomd beroep, kan aangetoond worden door beroepservaring.

In **hoofdstuk III** ten slotte worden de erkenning van beroepsbekwaamheden van de 7 zogenaamde sectorale beroepen individueel geregeld. Artikel 21 formuleert het beginsel van de automatische erkenning voor opleidingstitels van deze beroepen op basis van de coördinatie van de minimumopleidingseisen. In de volgende artikelen worden de beroepen verder individueel geregeld.

Hoofdstuk IV bevat verder een aantal bepalingen ivm documenten en formaliteiten die de bevoegde autoriteiten kunnen eisen (artikel 50) en de procedure voor de onderlinge erkenning van beroepskwalificaties (artikel 51).

In de laatste titels van de richtlijn zijn ten slotte nog enkele bepalingen opgenomen ivm de administratieve samenwerking (Artikel 56) en de centrale toegang tot informatie via de één-loketten (Artikel 57).

3. Wijziging van de oorspronkelijke richtlijn beroepskwalificaties door richtlijn 2013/55/EU

Met deze richtlijn tot wijziging van de richtlijn 2005/36/EG wil Europa de oorspronkelijke richtlijn moderniseren en de wederzijdse erkenningen nog verder vereenvoudigen en versnellen. Volgens de Europese Commissie kampen de EU-lidstaten met een groeiend tekort aan gekwalificeerde arbeidskrachten, voornamelijk in het onderwijs, in de zorg en ook in de groeisectoren zoals bouwnijverheid en zakelijke dienstverlening. Volgens de Commissie dienen tekorten aan arbeidskrachten in de ene lidstaat te kunnen worden aangevuld met mobiele en gekwalificeerde beroepsbeoefenaars uit andere EU-lidstaten. Hierbij is het van belang dat beroepskwalificaties in de EU snel, eenvoudig en betrouwbaar kunnen worden erkend.

Een aantal van de **belangrijkste wijzigingen** t.a.v. de oorspronkelijke richtlijn zijn:

- Afschaffing van het basisprincipe dat er maximaal 1 niveau verschil mag zijn in attest/opleidingstitel met beroepskwalificatie;
- De invoering van de Europese beroepskaart: nieuwe gedigitaliseerde procedure voor de erkenning van beroepskwalificaties, respectievelijk het verlenen van toegang tot het beroep met het oog op tijdelijke en incidentele dienstverrichting (op heden bestaat de Europese beroepskaart voor 5 beroepen: verpleegkundige, apotheker, fysiotherapeut, de berggids en de makelaar in onroerend goed);
- Het voorzien van de mogelijkheid van gedeeltelijke toegang tot een beroep: in sommige gevallen mag een beroepsbeoefenaar de beroepsactiviteit waartoe hij in zijn lidstaat van oorsprong gekwalificeerd is niet uitoefenen in de lidstaat van bestemming, omdat het beroep daar meer beroepsactiviteiten omvat dan enkel de beroepsactiviteit waartoe de beroepsbeoefenaar in zijn land van oorsprong gekwalificeerd is. De mogelijkheid van gedeeltelijke toegang houdt voortaan in dat beroepsbeoefenaars toegang krijgen tot het gereguleerde beroep in de lidstaat van ontvangst voor dat onderdeel van het beroep dat overeenkomt met de beroepsactiviteiten waartoe zij in de lidstaat van oorsprong gekwalificeerd zijn;
- Verlaging van de beroepservaringseis: voorheen mocht de bevoegde autoriteit in een ontvangende lidstaat verlangen dat de migrerende beroepsbeoefenaar met een niet-gereguleerd beroep afkomstig uit een andere lidstaat aantoonde dat hij/zij in de afgelopen 10 jaar minstens twee jaar beroepservaring heeft opgedaan. Dit wordt via artikel 13, 2de lid van de gewijzigde richtlijn verlaagd naar 1 jaar;
- Het voorzien van een wederzijdse evaluatieoefening onder lidstaten en rapporteringsverplichtingen: verplichting tot het actief screenen, evalueren,

moderniseren van de wettelijke bepalingen inzake de toegang tot beroepen of beroepstitels. Tevens wordt men verplicht te inventariseren en mee te delen welke beroepen gereguleerd zijn en waarom. Daarbij dient een degelijke motivering gegeven en dienen de bevindingen onderling tussen de lidstaten besproken te worden. Elke lidstaat dient een nationaal actieplan op te stellen waarin de in de eigen lidstaat gereguleerde beroepen worden beoordeeld op proportionaliteit;

- Omdat de verregaande arbeids- en dienstenmobiliteit die de nieuwe richtlijn beoogt, gepaard gaat met eventuele risico's voor de ontvangers van de diensten wordt in de nieuwe richtlijn ook meer aandacht besteed aan de belangen van patiënten, minderjarigen en consumenten.

4. Federale wet ter omzetting van de richtlijn en zesde staatshervorming

De oorspronkelijk richtlijn werd gedeeltelijk omgezet in federale wetgeving door de wet van 12 februari 2008 tot instelling van een nieuw algemeen kader voor de erkenning van EG-beroepskwalificaties.

Het **doel van deze horizontale wet** was het algemeen kader van de richtlijn in federale wetgeving vorm te geven en de generieke bepalingen van de richtlijn die voor alle niet specifiek in de richtlijn vermelde beroepen gelden, vast te stellen. Daarmee wilde men ook vermijden dat een groot aantal gemeenschappelijke bepalingen telkens hernomen dienden te worden in de talrijke omzettingsteksten voor de specifieke beroepen en ook wilde men tot een zekere uniformiteit in de toepassing van de bepalingen van de richtlijn komen.

Nu zal de horizontale wet gewijzigd worden om de wijziging aan de oorspronkelijke richtlijn door de richtlijn 2013/55/EU gedeeltelijk om te zetten in federale wetgeving.

Ondertussen werden de gewesten, door wijziging van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, bij de **zesde staatshervorming** bevoegd voor de vestigingsvoorwaarden, met uitzondering van de voorwaarden voor toegang tot gezondheidszorgberoepen en tot dienstverlenende intellectuele beroepen (Artikel 6, §1, V, 6°BWHI).

De geplande wijzigingen aan federale wet, om deze in overeenstemming te brengen met de gewijzigde richtlijn, zullen dus niet meer van toepassing zijn op bevoegdheden mbt toegang tot beroep en vestigingsvoorwaarden die met de zesde staatshervorming overgekomen zijn naar het Vlaams Gewest.

5. Gedeeltelijke omzetting in Vlaanderen door horizontaal decreet

Aangezien de wijzigingen aan de federale wet niet meer zullen gelden voor bevoegdheden overgekomen bij de zesde staatshervorming en Vlaamse bevoegdheden in het algemeen, moeten de wijzigingen aan de oorspronkelijke richtlijn nog omgezet worden in Vlaanderen.

Er zijn in principe een aantal **wetgevende opties** voor deze omzetting:

- Er zou kunnen geopteerd worden enkel voor een aanpassing van de door de richtlijn getroffen individuele regelgevingen, met name deze die de toegang tot beroep regelen voor beroepen waarvoor Vlaanderen bevoegd is;
- Een andere optie is de wijziging bij decreet van de federale wet. Immers, de komende federale wijzigingen aan de wet zouden niet gelden voor de betrokken

bevoegdheden die overgekomen zijn nav de zesde staatshervorming, terwijl de oorspronkelijke ongewijzigde wet wel zou blijven gelden voor deze Vlaamse bevoegdheden. Een loutere wijziging van de wet bij decreet zou dus een oplossing kunnen zijn daarvoor.

- Ten slotte kan er ook voor gekozen worden een eigen Vlaams decreet ter omzetting van de richtlijn op te maken (naast de nodige aanpassingen aan individuele regelgevingen) analoog met de federale wet die een aantal bepalingen van de richtlijn horizontaal regelt voor alle beroepen waarvoor Vlaanderen bevoegd is.

De optie om zonder overkoepelend wetgevend optreden de richtlijn om te zetten is om een aantal redenen problematisch. Vooreerst zou de ongewijzigde en niet aan de nieuwe richtlijn aangepaste federale wet blijven gelden voor de beroepen waarvoor Vlaanderen bevoegd is geworden, wat uiteindelijk toch een regelgevend optreden zou eisen. Verder zouden een aantal generieke bepalingen in de richtlijn bij iedere aparte regelgevende aanpassing hernomen moeten worden. Daarbij bestaat ook het gevaar dat bij die individuele aanpassingen van de richtlijnen verschillende interpretaties zouden ontstaan.

Van de optie om de federale wet louter te wijzigen bij decreet werd om een aantal redenen afgestapt. Wetgevingstechnisch gezien zou een wijziging van de federale wet door Vlaanderen en eventueel door andere gewesten op termijn bijzonder onoverzichtelijk en complex worden. De tekst zou voor diegenen die hem moeten toepassen op termijn ook onoverzichtelijk en onleesbaar worden.

Een eigen Vlaams decreet met hetzelfde materiële voorwerp als de federale wet, maar dan voor de beroepen waarvoor Vlaanderen bevoegd is, heeft verder ook als voordeel dat het eenvoudiger wordt in de toekomst aanpassingen te doen aan het wetgevend kader, indien gewenst.

De **algemene doelstelling** van dit ontwerp van decreet zijn gelijklopend met deze van de federale wet tot omzetting van de richtlijn:

- De bepalingen van de Europese richtlijn gedeeltelijk om te zetten in Vlaamse regelgeving.
- Een algemeen kader te scheppen voor de erkenning van beroepskwalificaties van beroepsbeoefenaars uit andere lidstaten voor alle gereguleerde beroepen waarvoor Vlaanderen bevoegd is.

Ook de **werkwijze van omzetting** is dezelfde als de federale wet. Aangezien de bepalingen in de richtlijn al redelijk geconcretiseerd zijn en in vele gevallen in principe reeds zo zouden kunnen uitgevoerd worden, is ervoor geopteerd om in de federale wet en dit ontwerp van decreet, zo dicht mogelijk aan te sluiten bij de tekst van de richtlijn zelf. Dit vermindert het gevaar op verkeerde interpretaties van de richtlijn met mogelijk foutieve omzetting en eventueel verdere inbreukprocedures als gevolg.

Wat betreft **het toepassingsgebied** van het ontwerp van decreet kan in het algemeen gesteld worden dat het van toepassing is op het geheel van gereguleerde beroepen die onder de bevoegdheden van het Vlaams Gewest en de Vlaamse Gemeenschap vallen en die onder het toepassingsgebied van de hoofdstukken I of II van titel III van de richtlijn vallen. De bepalingen ivm de zogenaamde 'sectorale beroepen' (hoofdstuk III van titel III) zijn net zoals bij de federale wet van het toepassingsgebied uitgesloten en worden niet in het ontwerp van decreet opgenomen. Deze behoren ook niet tot de bevoegdheid van het Vlaamse Gewest of de Vlaamse

Gemeenschap. Bij de artikelsgewijze bespreking van artikel 5 wordt het toepassingsgebied uitvoeriger toegelicht.

6. Verhouding tussen dit ontwerp en verticale omzettingsdecreten en -besluiten

Het decreet bepaalt de regels voor het erkennen van beroepskwalificaties van beroepsbeoefenaars uit andere lidstaten die in Vlaanderen een gereguleerd beroep willen uitoefenen. Deze regels zullen dus in principe van toepassing zijn op alle gereguleerde beroepen in Vlaanderen, tenzij specifieke regelgeving er expliciet van afwijkt. Het decreet is van **aanvullend of suppletief recht**. Enkel indien er geen specifieke regels zijn hierover zal het decreet van toepassing zijn.

III. REPLIEK OP DE INGEWONNEN ADVIEZEN

Op 2 mei 2016 heeft de **SERV** haar advies op voorvermeld ontwerp van decreet gegeven. De SERV geeft aan dat ze geen inhoudelijke bemerkingen heeft vanuit sociaal-economisch perspectief gezien de hoofdzakelijk juridische invalshoek (letterlijke omzetting van de richtlijn zonder vrije beleidsruimte).

Op 15 juli 2016 heeft de **Raad van State** advies 59.372/1 uitgebracht over het ontwerp van decreet. In het algemeen kan gesteld worden dat bepaalde punten (met name onder punt 4 en 5 van het advies van de Raad van State) niet alleen door Vlaanderen geregeld kunnen worden gezien de bevoegdheden van Vlaanderen beperkt zijn tot het grondgebied van het Vlaams Gewest (en desgevallend tot het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad als het gaat over gemeenschapsbevoegdheden die daar kunnen worden uitgeoefend), terwijl de richtlijn op bepaalde punten spreekt over het gehele grondgebied van een lidstaat. Verder overleg is op die punten nodig en vindt ook plaats in het Interfederaal Comité de Pilotage (stuurgroep) en de Interfederale Economische commissie (IEC). Wellicht dienen bepaalde aspecten nog verder geregeld te worden in een samenwerkingsakkoord tussen de gemeenschappen en de gewesten.

De opmerkingen van de Raad van State worden punt per punt besproken :

- 2.2: De Raad van State merkt op dat er geen bepaling over de inwerkingtreding is opgenomen en dat het ontwerp van decreet dus in werking zal treden op de 10de dag na de bekendmaking ervan in het Belgisch staatsblad. Aangezien de meeste bepalingen van de richtlijn directe werking hebben in de Vlaamse rechtsorde vanaf de omzettingsdatum van 18 januari 2016 lijkt het aangewezen het decreet ook vanaf die datum in werking te laten treden. Onder artikel 43 is daartoe een nieuwe bepaling opgenomen.
- 3.4: De Raad van State adviseert om de bepalingen in verband met de vrijstelling en verplichting opgenomen in artikel 17 die betrekking hebben op de federale instellingen voor de sociale zekerheid weg te laten aangezien Vlaanderen daarvoor niet bevoegd is. Artikel 17, eerste lid, 2° en artikel 17 tweede lid werden daarom weggelaten.
- 4.1, 4.3 en 4.4: De Raad van State merkt onder 4.1 op dat sommige bepalingen van de richtlijn vereisen dat de dienstverrichter de toelating bekomt om een activiteit uit te oefenen op het gehele grondgebied van de betrokken lidstaat. Dit is onder meer het geval bij de in te dienen schriftelijke verklaring in het kader van tijdelijke dienstverrichting. Er wordt opgemerkt dat de beperking om de activiteit

uit te oefenen "op het gehele grondgebied van het Vlaamse Gewest" bijgevolg niet in overeenstemming is met de richtlijn.

De Raad van State merkt verder op dat voor een correcte omzetting van de richtlijn overleg vereist is met de andere gewesten en gemeenschappen wat in voorkomend geval zal resulteren in een samenwerkingsakkoord.

Vlaanderen kan de richtlijn op dit punt inderdaad niet correct en volledig omzetten alleen aangezien ze daartoe niet de bevoegdheid heeft. Er is reeds overleg met de andere gewesten en gemeenschappen in het Interfederaal Comité de Pilotage en op ambtelijk niveau in Interfederale economische commissie (IEC). Daar kan verder gewerkt worden aan een samenwerkingsakkoord tussen de gemeenschappen en de gewesten. In het ontwerp van decreet wordt ondertussen binnen de bevoegdheden van Vlaanderen maximaal tegemoetgekomen aan deze verplichting uit de richtlijn door niet opnieuw een schriftelijke verklaring te eisen indien die reeds werd gegeven in een ander gewest of gemeenschap (artikel 18 §6).

- 4.2 – 4.3: De Raad van State merkt op dat artikel 34, §2 van het ontwerp van decreet niet in overeenstemming is met artikel 53, lid 2 van de richtlijn vermits in artikel 34, §2 de controle van de taalkennis beperkt is tot de kennis van het Nederlands, en in de richtlijn bepaald wordt dat de kennis beperkt dient te blijven tot één officiële taal van de ontvangende lidstaat. Artikel 34, §2 werd aangepast om daaraan tegemoet te komen.
- 4.1., 4.3 en 4.4: De Raad van State merkt op dat de geldigheid van de beroepskaart "op het gehele grondgebied van het Vlaamse Gewest" niet in overeenstemming is met de richtlijn aangezien de beroepskaart wordt uitgereikt met het oog op de uitoefening op het volledige grondgebied van alle betrokken lidstaten. Ook dit kan Vlaanderen – zoals eerder aangehaald bij de schriftelijke verklaring - niet alleen omzetten. Ook hier is verder overleg tussen de gemeenschappen en gewesten vereist in de verschillende overlegfora en kan het enkel geregeld worden in een samenwerkingsakkoord. In het ontwerp van decreet wordt ondertussen binnen de bevoegdheden van Vlaanderen maximaal tegemoetgekomen aan deze verplichting uit de richtlijn door Europese beroepskaarten van andere gewesten en gemeenschappen te erkennen (artikel 9§4).
- 5: Onder dit punt haalt de Raad van State de problematiek van mogelijke "omgekeerde discriminatie" aan bij omzetting van Europese richtlijnen. Door aanvragers van de andere gewesten en gemeenschappen van België niet onder het toepassingsgebied van het ontwerp van decreet te brengen zou er desgevallend sprake kunnen zijn van discriminatie tav van onderdanen van andere EU-lidstaten waar het decreet wel op van toepassing is. Het verschil in behandeling moet wel redelijk verantwoord zijn. In de memorie van toelichting bij het ontwerp van decreet wordt nu bij artikel 5 (het toepassingsgebied) dergelijke verantwoording gegeven.

Het ontwerp van decreet zal dus nog steeds niet van toepassing zijn op onderdanen van andere deelgebieden van België. Het lijkt niet aangewezen in dit ontwerp van decreet een éézijdige erkenningsregeling op te nemen. Ook hier dient na verder overleg met de andere gemeenschappen en gewesten bekeken te worden of in een samenwerkingsakkoord een 'intern-Belgische' erkenningsregeling overeengekomen worden waarbij de voordelen van de richtlijn op het intern Belgisch verkeer wederzijds worden toegekend door de verschillende gewesten.

- 6: De Raad van State merkt hier op dat er verschillende beroepsmogelijkheden voorzien zijn waarvan de aard van het beroep dat kan worden ingesteld niet verder bepaald is. Verder wordt ook opgemerkt dat de gewesten en gemeenschappen in beginsel niet bevoegd zijn voor het bepalen van de bevoegdheid van rechtscolleges.

Aangezien in de gecoördineerde wetten op de Raad van State reeds een algemene beroepsmogelijkheid bestaat voor administratieve rechtshandelingen is het niet nodig nog extra beroepsmogelijkheden te voorzien om de richtlijn op dat punt correct om te zetten. Gezien de bijkomende moeilijkheden om de bevoegdheid van rechtscolleges te bepalen werden de beroepsmogelijkheden in artikel 9, §2, 11, §4 en 34, §4 van het ontwerp van decreet weggelaten.

- 7: Juridisch-technisch moet de wet van 12 februari 2008 die nu nog van kracht is op de overgekomen bevoegdheden van de zesde staatshervorming, voor Vlaanderen opgeheven worden. Daarom wordt artikel 42 ingevoegd in het ontwerp van decreet.
- 8: De bijlagen werden aangepast en opgenomen in het decreet naar aanleiding van de door de Raad van State onder dit punt gemaakte opmerkingen.
- 9: De toelichting bij artikel 12 in de memorie van toelichting werd aangepast om die in overeenstemming te brengen met het ontwerp van decreet.
- 10 en 11: De door de Raad van State voorgestelde aanpassingen in art 10, §3 en §4 werden in het ontwerp van decreet aangebracht.
- 12: Het advies stelt terecht dat de bepaling van artikel 14, §4 van het ontwerp van decreet niet in overeenstemming is met de richtlijn. De bepaling wordt daarom aangepast.
- 13: Het advies van de Raad van State stelt dat er in Hfst 3, afdeling 2 geen automatische erkenning is waarvan sprake in §5. Dit heeft inderdaad vooral betrekking op de zogenaamde sectorale beroepen waarvoor Vlaanderen niet bevoegd is. De paragraaf 5 van artikel 14 van het ontwerp van decreet kan dus weggelaten worden.
- 14: Hier stelt de Raad van State vast dat artikel 32 §6, tweede lid niet in overeenstemming is met de richtlijn. De bepaling werd aangepast om daaraan tegemoet te komen.

Artikelsgewijze bespreking

Artikel 1

Zowel onder gemeenschaps- als gewestbevoegdheden vallen er gereguleerde beroepen in de zin van de richtlijn.

Artikel 2

Het ontwerp van decreet zet de betreffende richtlijn gedeeltelijk om. Het is slechts een gedeeltelijke omzetting zoals eerder aangegeven omdat :

- Een aantal initiatieven vallen onder de bevoegdheid van de federale staat of eerder op dat niveau geregeld moeten worden (bijv. de bepalingen omtrent assistentiecentra in artikel 57 ter);

- Van de richtlijn en toekomstig decreet afwijkende bepalingen in individuele regelgeving moeten nog aangepast worden;
- Sommige bepalingen van de richtlijn leggen uitvoeringsbepalingen op die geen directe wijziging van regelgeving vereisen (bijv. bepalingen van rapportering en onderzoek in kader van artikel 59).

Artikel 3

In artikel 3 worden de in het ontwerp van decreet gebruikte termen gedefinieerd.

Veel van deze definities wijken weinig tot niet af van de in de richtlijn omschreven definities. Deze behoeven in principe geen bijkomende uitleg.

Een aantal definities wijken af of staan niet expliciet in de richtlijn :

- **Aanpassingsstage** : de tweede alinea van de definitie zoals die in de richtlijn staat is weggelaten omdat dit federale bevoegdheid is;
- **Bevoegde Vlaamse Autoriteit** : dit wordt gedefinieerd analoog met de 'Bevoegde autoriteit' maar werd zoals in de federale tekst opgenomen om te preciseren dat het gaat om een overheid die specifiek in het Vlaams grondgebiedewest bevoegd is en het onderscheid te maken met bevoegde autoriteiten van de andere lidstaten;
- **Lidstaat** : Naast de lidstaten van de Europese Unie is de richtlijn ook van toepassing op Zwitserland en de landen van de Europese Economische Ruimte (EER), met name IJsland, Noorwegen en Liechtenstein. De definitie van lidstaat werd dan ook uitgebreid om deze landen te omvatten;
- **Lidstaat van oorsprong** : Deze term wordt doorheen de richtlijn gebruikt om het onderscheid te maken tussen lidstaat waar de aanvrager de beroepskwalificaties heeft verworven en de andere lidstaat waar hij het beroep wil gaan uitoefenen. Het wordt in de richtlijn werkwoord tekort maar niet expliciet gedefinieerd;
- **Lidstaat van vestiging** : Dit wordt gedefinieerd in tekst van de richtlijn zelf, maar is niet expliciet opgenomen bij de definities van de richtlijn. De in de richtlijn gebruikte definitie wordt hier gebruikt, en het wordt bij de definities van het ontwerp van decreet opgenomen;
- **Derde land** : In de richtlijn zelf wordt dit niet gedefinieerd. In die context is het ook duidelijker wat met 'derde land' bedoeld wordt. In een decreet is dit niet volledig duidelijk en moet dit dus gedefinieerd worden. Het wordt gedefinieerd als een staat waarop de richtlijn niet van toepassing is, dit in tegenstelling met de definitie van 'lidstaat';
- **Aanvrager** : De definitie van 'aanvrager' is belangrijk om te weten voor welke personen het decreet precies van toepassing is. Naast onderdanen van lidstaten (zoals eerder gedefinieerd) die zijn beroepskwalificatie in een andere lidstaat dan België heeft verkregen, is de richtlijn ook van toepassing op bepaalde categorieën van onderdanen van derde landen waar de richtlijn normaal gezien niet van toepassing is.

Het toepassingsgebied is obv andere richtlijnen uitgebreid naar familieleden van een burger van de Unie (richtlijn 2004/38), langdurig ingezeten onderdanen van derde landen (richtlijn 2003/109), erkende vluchtelingen (richtlijn 2004/83), onderdanen van een derde land die in een lidstaat mogen verblijven of werken (richtlijn 2011/98), seizoenarbeiders (richtlijn 2014/36) en onderdanen van een

derde land in het kader van overplaatsing binnen een onderneming (2014/66). Deze richtlijn werd niet expliciet in het ontwerp van decreet opgenomen om toekomstige aanpassingen door eventuele uitbreiding van toepassingsgebied door nieuwe richtlijnen te vermijden;

- Dwingende redenen van algemeen belang : De definitie van 'dwingende redenen van algemeen belang' herneemt als voorbeelden de redenen zoals zij tot op heden door het Hof van Justitie van de Europese Unie erkend zijn. Het gaat om een evolutief concept. De voorgestelde definitie in de richtlijn, namelijk "de dwingende redenen van algemeen belang erkend door het Europees Hof van Justitie", werd niet weerhouden omdat men aan het Hof van Justitie geen bevoegdheden kan overdragen die aan de nationale wetgevers toebehoren, namelijk het definiëren van de draagwijdte van 'dwingende redenen van algemeen belang', in voorkomend geval onder een a posteriori controle van de Europese rechter.
- IMI : De definitie staat niet in de richtlijn beroepskwalificaties, maar wordt wel gebruikt in het ontwerp van decreet en dient dus wel opgenomen te worden.

Artikel 4

In artikel 4 lid 1 wordt de algemene doelstelling van artikel 1 van de richtlijn overgenomen in het ontwerp van decreet.

In lid 2 wordt deze doelstelling nav de wijzigingen aangebracht door richtlijn 2013/55/EU uitgebreid naar het vaststellen van de regels voor de gedeeltelijke toegang tot een gereguleerd beroep, alsook de erkenning van beroepsstages.

Artikel 5

In artikel 5 wordt het toepassingsgebied van het ontwerp van decreet afgebakend.

De eerste paragraaf licht nader toe op welke personen en voor welke soort activiteit het ontwerp van decreet van toepassing is.

De personen waarop het ontwerp van decreet van toepassing is zijn in eerste instantie de onderdanen van de EU-lidstaten die in een andere EU-lidstaat dan België hun beroepsbekwaamheid hebben verworven, en die nu in het Vlaams Gewest dat beroep wensen uit te voeren. Het decreet is dus enkel van toepassing indien er sprake is van een zogenaamd grensoverschrijdend element. Het is met andere woorden niet van toepassing op personen die hun beroepskwalificaties in België hebben verworven. Dit betekent dat beroepskwalificaties verkregen in andere gewest of gemeenschap van België - die bevoegd zijn voor hun eigen regelgeving met betrekking tot bepaalde beroepskwalificaties en dus een andere regelgeving kunnen hebben daaromtrent - niet kunnen genieten van dezelfde regeling van wederzijdse erkenning. Dit is hetzelfde toepassingsgebied als dat van de richtlijn. Ook de richtlijn is slechts van toepassing indien er sprake is van een grensoverschrijdend element. Voor een volledige omzetting van de richtlijn is dus niet vereist dat ook een 'intern-Belgische' regeling in het ontwerp van decreet is opgenomen.

De Raad van State merkt in haar advies 59.372/1 van 15 juli 2016 onder nr. 5 echter op dat indien geen regeling voor "intern-Belgisch" verkeer voorzien is, dit mogelijk zogenaamde 'omgekeerde discriminatie' tot gevolg kan hebben, hetgeen eventueel strijdig zou kunnen zijn met de beginselen van gelijkheid en non-discriminatie van de Grondwet. De Raad stelt vervolgens vast dat een dergelijk verschil in behandeling redelijk verantwoord moet zijn.

Het verschil in behandeling bij wederzijdse erkenning is hier redelijk verantwoord omwille van de nabijheid en grotere verwevenheid van de verschillende gemeenschappen en gewesten in België. Daardoor zou de impact van wederzijdse erkenning van beroepskwalificatie van de andere gemeenschappen en gewesten een stuk groter zijn dan voor de andere EU-lidstaten. Bij eventuele deregulering op het vlak van beroepskwalificaties in één van de gemeenschappen of gewesten zou dit tot gevolg kunnen hebben dat de andere verplicht zijn ook te dereguleren, willen ze hun eigen burgers niet discrimineren door ze een strengere regulering op te leggen. Het niet onder het toepassingsgebied brengen van onderdanen van de andere gewesten en gemeenschappen in België is met andere woorden nodig opdat Vlaanderen zijn eigen bevoegdheden zou kunnen uitoefenen en een effectief beleid zou kunnen voeren.

Hoewel er dus een redelijke verantwoording is voor het verschil in behandeling en er geen juridische plicht is vanuit de richtlijn een 'intern-Belgische' regeling te voorzien, lijkt het wel aangewezen in de toekomst dergelijke regeling uit te werken. Het is evenwel niet aangewezen dit nu éézijdig in het ontwerp van decreet op te nemen. Aangezien dit geen juridische verplichting is opgelegd door de richtlijn, is er ook geen garantie dat de andere gemeenschappen en gewesten een soortgelijke éézijdige erkenning voor Vlamingen zouden voorzien. Hierover dienen in verder overleg met de andere gemeenschappen en gewesten afspraken gemaakt te worden en desgevallend een samenwerkingsakkoord afgesloten te worden.

Verder werd dit toepassingsgebied, zoals onder de definitie van 'aanvrager' van artikel 3 reeds is toegelicht, uitgebreid naar verschillende andere categorieën van personen door andere richtlijnen.

De activiteit waarop het ontwerp van decreet van toepassing is 'het uitoefenen van een gereguleerd beroep in het Vlaams Gewest'. Dit werd door artikel 1, 2) van richtlijn 2013/55/EU uitgebreid naar personen die een beroepsstage in het buitenland hebben volbracht.

In de tweede paragraaf wordt verder geëxpliciteerd dat dit decreet enkel van toepassing is op de gereguleerde beroepen waarvoor het Vlaams Gewest of de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is.

De derde paragraaf bepaalt dat het ontwerp van decreet van aanvullend of suppletief recht is. Het is slechts van toepassing in zoverre er in andere communautaire rechtsinstrumenten of andere rechtsinstrumenten van het Vlaams Gewest of de Vlaamse Gemeenschap, geen andere specifieke bepalingen in verband met de erkenning van beroepskwalificaties staan.

De laatste paragraaf ten slotte bepaalt dat bij het gebruik van 'het Vlaams Gewest' doorheen het ontwerp van decreet daaronder ook verstaan moet worden 'het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad' in zoverre het gaat over bevoegdheden van de Vlaamse Gemeenschap die daar kunnen worden uitgeoefend. Dit wordt in dit artikel één keer bepaald om te vermijden dat de omslachtige bewoordingen bij ieder gebruik van 'het Vlaams Gewest' telkens herhaald moeten worden en zo de leesbaarheid van het ontwerp van decreet verminderd wordt.

Artikel 6

In dit artikel worden de bepalingen ivm de gevolgen van de erkenning van artikel 4 van de richtlijn omgezet.

Artikel 7

Artikel 7 beoogt de omzetting van artikel 4 bis lid 1 en 2, ingevoegd in richtlijn 2005/36/EG door richtlijn 2013/55/EU.

De aanvraag voor een beroepskaart is alleen mogelijk wanneer voorafgaand een uitvoeringshandeling door Europese Commissie is aangenomen op basis van bepaalde criteria (aanzienlijke mobiliteit, beroep gereguleerd in een substantieel aantal lidstaten, belang van het beroep). Bovendien is het gebruik op vrijwillige basis. Een aanvrager kan altijd kiezen voor de "klassieke" erkenning in de ontvangende Lidstaat.

Artikel 8

Dit artikel zet artikel 4bis lid 8 en artikel 4ter om, ingevoegd in richtlijn 2005/36/EG door richtlijn 2013/55/EU.

Een aanvraag voor een Europese beroepskaart zal gebeuren via de IMI-applicatie, waarbij de aanvrager de bevoegde Vlaamse autoriteit alle nuttige documenten moet bezorgen. Overeenkomstig artikel 4 ter, worden de termijnen en de procedure, die door de bevoegde Vlaamse autoriteit zullen moeten worden gerespecteerd en gevolgd voor het onderzoeken van de aanvraag van een beroepskaart, nader omschreven.

Paragraaf 3 bepaalt dat de voor de afgifte van de beroepskaart aan de aanvrager aangerekende kosten overeenkomstig artikel 4bis lid 8 van de richtlijn redelijk, evenredig en in verhouding zijn met gemaakte kosten.

Artikel 9

Dit artikel zet artikel 4 quater, lid 1, 2 en 3 om, ingevoegd in richtlijn 2005/36/EG door richtlijn 2013/55/EU.

De aanvraag van een Europese beroepskaart bij de bevoegde Vlaamse autoriteit door een dienstverrichter gevestigd in het Vlaams Gewest leidt tot de aflevering van de kaart zonder dat de tussenkomst van de ontvangende Lidstaat vereist is, wanneer ze gevraagd wordt voor een tijdelijke of occasionele dienstverrichting in deze ontvangende Lidstaat en ze geen mogelijke gevolgen heeft voor de volksgezondheid of de openbare veiligheid.

Paragraaf 2 zet artikel 4 quater, lid 3 om, zoals ingevoegd door richtlijn 2013/55/EU in richtlijn 2005/36/EG, waarbij de door de bevoegde Vlaamse autoriteit te volgen procedure wordt vastgelegd in geval van wijziging van de oorspronkelijke aanvraag of van de aanvraag tot verlenging van de Europese beroepskaart na haar geldigheidsduur van achttien maanden.

Artikel 10

Dit artikel zet artikel 4 quinquies, lid 1 van de richtlijn om.

Dit heeft betrekking op de situatie waarbij een aanvrager een tijdelijke of occasionele dienstverrichting wil uitoefenen die mogelijke implicaties heeft op de volksgezondheid of de openbare veiligheid, of waarbij hij zich wil vestigen. In dit geval zal de aangestelde Vlaamse autoriteit (als autoriteit van de Lidstaat van oorsprong) zich beperken tot de voorbereiding van het afleveringsdossier van de kaart; de ontvangende Lidstaat kan de aflevering van de beroepskaart weigeren.

Artikel 11

Dit artikel zet artikel 4 quinquies om zoals ingevoerd in richtlijn 2005/36/EG door richtlijn 2013/55/EU, alsook artikel 4 quater, lid 4.

Artikel 11 beoogt de hypothese waarbij een aanvrager, onderdaan van een andere Staat, de erkenning van zijn beroepskwalificaties vraagt om het beroep in het Vlaams Gewest uit te oefenen, ofwel om zich hier te vestigen, ofwel om een tijdelijke dienst te verrichten die implicaties heeft voor de volksgezondheid of de openbare veiligheid. De Vlaamse autoriteit handelt hier als autoriteit van de ontvangende Staat.

Conform artikel 4 quinquies van de richtlijn, voorziet artikel 11 dat wanneer het beoogde beroep een beroep is dat een professionele ervaring vereist, of het voorwerp uitmaakt van een gemeenschappelijke opleiding of van een gemeenschappelijke opleidingsproef, de bevoegde Vlaamse autoriteit kan beslissen over het al dan niet afleveren van de beroepskaart binnen een termijn van een maand vanaf ontvangst van de aanvraag.

Paragraaf 3 van artikel 11 beoogt de situatie waarbij de aanvrager een beroep wenst uit te oefenen dat implicaties heeft op de volksgezondheid of de openbare veiligheid. In dit geval kan de bevoegde Vlaamse autoriteit beslissen de beroepskaart al dan niet af te leveren. Indien de aanvraag betrekking heeft op de vestiging, kan de bevoegde Vlaamse autoriteit er ook voor kiezen de aanvrager aan compenserende maatregelen te onderwerpen conform artikel 25 van het ontwerp van decreet.

Artikel 12

Dit artikel zet artikel 4 quater, lid 1 laatste zin van richtlijn 2013/55/EU om.

Artikel 13

Dit artikel zet artikel 4 sexies van richtlijn 2013/55/EU om.

Het in het ontwerp van decreet opgenomen artikel 13 voorziet de van toepassing zijnde procedure betreffende de verwerking van persoonsgegevens.

Wat betreft de bescherming van persoonsgegevens, is de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens op deze behandelingen van toepassing, evenals de wet van 24 augustus 2005 voor wat betreft de bepalingen die slaan op de omzetting van de richtlijn privacy elektronische communicatie.

Overeenkomstig de wet van 8 december 1992:

- bestaat er een wettelijke basis voor de behandeling van de persoonsgegevens;
- baseert het Europees systeem zich op een wederzijdse erkenning van de beroepskwalificaties. Dit systeem kan alleen werken indien iedere Lidstaat van oorsprong de nodige maatregelen neemt om te voorkomen dat die beroepskwalificaties misbruikt worden of dat een beroep uitgeoefend wordt in strijd met de regels die gelden voor dat gereguleerde beroep. De andere Lidstaten moeten in dit kader op de hoogte worden gebracht van de ten aanzien van de beroepsbeoefenaars genomen sancties. Ze moeten ook de houder van een

Europese beroepskaart kunnen identificeren en de draagwijdte van de rechten kunnen inschatten die hem zijn toegekend in dit kader;

- zijn de voorgestelde maatregelen in verhouding tot het nagestreefde doel, de inhoud van de meegedeelde persoonsgegevens is beperkt tot wat nodig is om, ofwel de beoogde beroepsbeoefenaar en de opgelopen sancties, ofwel de begunstigde van de Europese beroepskaart te kunnen identificeren;
- is de voorziene duur voor de verwerking deze die voorzien is in de Europese richtlijn;
- beschikt de beoogde persoon over rechten zoals het recht op informatie, het recht op toegang, het recht op verbetering en verwijdering conform de wet van 8 december 1992;
- de verantwoordelijken voor de verwerking worden geïdentificeerd. Het gaat om de bevoegde Vlaamse autoriteiten.

Artikel 14

Dit artikel zet artikel 4 septies om, zoals ingevoerd in Richtlijn 2005/36/EG door artikel 1, 5), van Richtlijn 2013/55/EU.

Het artikel somt de elementen op waarmee een bevoegde autoriteit rekening moet houden wanneer ze een aanvraag tot gedeeltelijke toegang onderzoekt. Dit onderzoek gebeurt geval per geval.

Wanneer een gedeeltelijke toegang verleend wordt, kan de activiteit in het kader van een vestiging enkel onder de titel van de Lidstaat van oorsprong uitgeoefend worden en niet onder de titel van de ontvangende Lidstaat. Een aanvraag tot gedeeltelijke toegang is onontvankelijk voor de beroepsbeoefenaar die onder de automatische erkenning vallen. Deze precisering wordt echter niet vermeld in het huidig ontwerp omdat het niet de bepalingen herneemt die toepasselijk zijn voor de automatische erkenning.

Artikel 15

Dit artikel bakent het toepassingsgebied van hoofdstuk 2 (vrije dienstverrichting) af overeenkomstig artikel 5, lid 2 van de richtlijn. De bepalingen onder dit hoofdstuk zijn enkel van toepassing voor de dienstverrichter die zich tijdelijk en incidenteel naar het grondgebied van het Vlaams Gewest begeeft om het in artikel 16 bedoelde beroep uit te oefenen.

Artikel 16

Dit artikel zet artikel 5, lid 1 en lid 3 van de richtlijn om.

Het bepaalt de voorwaarden die moeten voldaan zijn om te vallen onder het in dit artikel vermelde verbod op stellen van beperkingen om redenen van beroepskwalificaties aan het vrij verrichten van diensten. De aanvrager moet met name afkomstig zijn van een lidstaat die het beroep niet reglementeert en een beroepservaring van 1 jaar gedurende de laatste 10 jaar kan aantonen.

Artikel 17

Artikel 17 zet artikel 6 van de richtlijn om.

Het artikel somt de eisen op waarvan de in een andere lidstaat gevestigde beroepsbeoefenaar dient vrijgesteld te worden.

Artikel 18

Artikel 18 beoogt de omzetting van artikel 7 van de richtlijn.

In het artikel wordt de bevoegde Vlaamse autoriteit overeenkomstig de richtlijn de mogelijkheid gegeven een schriftelijke verklaring te eisen van de dienstverrichter wanneer hij zich voor het eerst van een andere lidstaat naar het Vlaams Gewest begeeft. In de tweede paragraaf worden de documenten opgesomd die bij die verklaring kunnen worden gevraagd.

De indiening van deze vereiste verklaring geeft de dienstverrichter het recht om de betreffende activiteit uit te oefenen in het Vlaams Gewest (derde paragraaf).

In paragraaf 5 wordt in geval van gereguleerde beroepen met implicaties voor de openbare veiligheid en de volksgezondheid een procedure uitgewerkt voor de controle van de beroepskwalificaties van de dienstverrichter.

Omdat de richtlijn spreekt over het gehele grondgebied van België dienen verklaringen gedaan in de andere regio's van België ook te gelden in het Vlaams Gewest. Dit zal opgenomen worden in een samenwerkingsakkoord tussen de gewesten.

Artikel 19

Dit artikel zet artikel 8 van richtlijn om.

De bevoegde Vlaamse autoriteit kan overeenkomstig de richtlijn informatie vragen aan de Lidstaat van oorsprong over de wettige vestiging en het goed gedrag, of over de afwezigheid van eventuele tuchtrechtelijke of strafrechtelijke sancties indien er gegronde twijfels bestaan . Men kan voor een tijdelijke of occasionele dienstverrichting die gevolgen heeft voor de gezondheid of veiligheid informatie vragen over de gevolgde opleidingen, indien dit nodig is voor de beoordeling van de wezenlijke verschillen die een impact op de volksgezondheid of openbare veiligheid kunnen hebben.

Artikel 20

Dit artikel zet artikel 9 van de richtlijn om.

Het artikel somt de gegevens op waarvan de bevoegde Vlaamse autoriteit kan eisen dat ze, door de dienstverrichter die in een andere lidstaat is gevestigd, aan de afnemer van de diensten verstrekt worden.

Artikel 21

Dit artikel zet artikel 10 van de richtlijn om.

Het bepaalt het toepassingsgebied voor de bepalingen van afdeling 1 ivm het algemeen stelsel van erkenning van opleidingstitels. Het wordt meer bepaald omschreven als de residuaire categorie die niet onder het toepassingsgebied van afdeling 2 van dit hoofdstuk valt (dat op zijn beurt gedefinieerd wordt aan de hand van de lijsten opgenomen in bijlage II).

De bepalingen in de richtlijn ivm de beroepen die behoren tot de zogenaamde sectorale beroepen worden hier niet opgenomen omdat deze beroepen buiten het toepassingsgebied van dit decreet vallen.

Artikel 22

Artikel 22 zet artikel 11 van de richtlijn om.

De in de richtlijn voorziene indeling van beroepskwalificaties in niveaus wordt in het ontwerp van decreet overgenomen.

Artikel 23

Artikel 23 zet artikel 12 van de richtlijn om.

Dit artikel bepaalt welke opleidingstitels (lid 1) en welke beroepskwalificaties (lid 2) gelijkgesteld kunnen worden met een in artikel 22 van het ontwerp van decreet vermelde opleidingsniveaus.

Artikel 24

Artikel 24 zet artikel 13 van de richtlijn om, zoals gewijzigd door artikel 1, 11), van richtlijn 2013/55/EU.

Dit artikel bevat de basisregeling voor de erkenning van beroepskwalificaties voor aanvragers in het algemeen stelsel.

De eerste paragraaf bepaalt de voorwaarden voor de erkenning van beroepskwalificaties van aanvragers afkomstig uit lidstaten waar het beroep ook gereguleerd is. De tweede paragraaf bepaalt dit dan weer voor aanvragers afkomstig uit lidstaten waar het beroep niet gereguleerd is. Indien aan de voorwaarden voldaan is kan de aanvrager niet geweigerd worden.

In de vierde paragraaf ten slotte wordt enkel een uitzondering voorzien op de eerste twee paragrafen wanneer de aanvrager slechts over een bekwaamheidsattest beschikt zoals gedefinieerd in artikel 22, a), (het "laagste" niveau) en wanneer het Vlaams Gewest van zijn eigen onderdanen eist dat ze beschikken over een diploma van niveau e) in de zin van artikel 22 van het ontwerp van decreet(niveau Master).

Artikel 25

Artikel 25 beoogt artikel 14 van de richtlijn om te zetten.

Paragraaf 1 van dit artikel bepaalt de voorwaarden waaronder compenserende maatregelen (aanpassingsstage van ten hoogste drie jaar of proeve van bekwaamheid) kunnen worden opgelegd aan de aanvrager.

Paragraaf 2 bepaalt dat de aanvrager in principe de keuze moet gelaten worden tussen de twee hierboven vermelde mogelijkheden. Daarvan kan afgeweken worden via een procedure van gemotiveerde kennisgeving aan de lidstaat en de Commissie.

Paragraaf 3 bepaalt bijkomende mogelijkheden tot afwijking van dit principe van de keuze van de aanvrager en de voorwaarden die daarbij gelden.

Paragraaf 4 verduidelijkt het begrip 'vakgebieden die wezenlijk verschillen'.

Paragraaf 5 stelt dat bij de beoordeling of al dan niet compenserende maatregelen zullen gevraagd worden het evenredigheidsbeginsel moet toegepast worden. Er moet met name nagegaan worden of de kennis, vaardigheden en competenties die de aanvrager verworven heeft het wezenlijk verschil geheel of gedeeltelijk zouden kunnen overbruggen.

Paragraaf 6 legt een motivatie- en informatieplicht op aan de bevoegde Vlaamse autoriteit voor het opleggen van de compenserende maatregel.

Paragraaf 7 ten slotte schrijft een termijn van maximum zes maanden voor na beslissing tot opleggen van de proeve van bekwaamheid voor het afleggen van die proeve.

Artikel 26

Artikel 26 zet artikel 16 van de richtlijn om.

Het artikel bepaalt dat wanneer de toegang tot of uitoefening van een van de in bijlage II vermelde werkzaamheden in het Vlaams Gewest afhankelijk wordt gesteld van het bezit van algemene kennis, handels- of vakkennis en -bekwaamheid, dat dit genoegzaam bewezen wordt door het feit dat de werkzaamheid in kwestie voorafgaandelijk in een andere lidstaat is uitgevoerd overeenkomstig de volgende artikelen 27, 28 en 29.

Artikel 27

Artikel 27 zet artikel 17 van de richtlijn om.

Dit artikel somt de verschillende mogelijkheden op voor het verkrijgen van beroepservaring voor de in lijst I van bijlage II vermelde werkzaamheden die volstaat om het bewijs te leveren van de artikel 26 vermelde algemene kennis, handels- of vakkennis en -bekwaamheid.

Artikel 28

Artikel 28 zet artikel 18 van de richtlijn om.

Dit artikel somt de verschillende mogelijkheden op voor het verkrijgen van beroepservaring voor de in lijst II van bijlage II vermelde werkzaamheden die volstaat om het bewijs te leveren van de in artikel 26 vermelde algemene kennis, handels- of vakkennis en -bekwaamheid.

Artikel 29

Artikel 29 zet artikel 19 van de richtlijn om.

Dit artikel somt de verschillende mogelijkheden op voor het verkrijgen van beroepservaring voor de in lijst III van bijlage II vermelde werkzaamheden die volstaat om het bewijs te leveren van de in artikel 26 vermelde algemene kennis, handels- of vakkennis en – bekwaamheid.

Artikel 30

Dit artikel beoogt het principe van automatische erkenning op basis van gemeenschappelijke opleidingskaders in het decreet in te voegen zoals voorzien in artikel 49 bis van richtlijn 2005/36/EG ingevoegd door artikel 1, 38), van richtlijn 2013/55/EU.

Voor de invoering van zulke gemeenschappelijke opleidingskaders is de aanneming van een gedelegeerde handeling door de Commissie vereist. De Commissie kan een dergelijke handeling aannemen indien bepaalde voorwaarden vervuld zijn (met name een grotere mobiliteit, een reglementering van dit beroep in ten minste een derde van de Lidstaten, een aanvraag door ten minste een derde van de representatieve beroepsorganisaties en nationale autoriteiten van de Lidstaten, ...). Deze voorwaarden worden niet opgenomen in het ontwerp van decreet omdat het behoort tot de bevoegdheid van de Commissie en niet van de Lidstaten om na te kijken of deze vervuld zijn.

Wanneer een dergelijk gemeenschappelijk opleidingskader ingevoerd wordt op Europees niveau, kan een bevoegde autoriteit vrijgesteld worden van de invoering van dit gemeenschappelijk opleidingskader of van de automatische erkenning van de beroepskwalificaties verworven op basis van een gemeenschappelijk opleidingskader indien bepaalde voorwaarden opgenomen in het decreet vervuld zijn.

Artikel 31

Dit artikel beoogt het principe van een gemeenschappelijke opleidingsproef in het ontwerp van decreet op te nemen zoals voorzien in artikel 49 ter van richtlijn 2005/36/EG, ingevoerd door artikel 1, 38), van richtlijn 2013/55/EU.

De invoering van dergelijke gemeenschappelijke opleidingsproeven vereist de aanneming van een gedelegeerde handeling door de Commissie. De Commissie kan een dergelijke handeling aannemen indien bepaalde voorwaarden vervuld zijn (met name een grotere mobiliteit, een reglementering van dit beroep in ten minste een derde van de Lidstaten, een aanvraag door ten minste een derde van de representatieve beroepsorganisaties en nationale autoriteiten van de Lidstaten ...). Deze voorwaarden worden niet opgenomen in het ontwerp van decreet omdat het aan de Commissie en niet aan de Lidstaten toekomt om na te gaan of deze vervuld zijn.

Wanneer een dergelijke gemeenschappelijke opleidingsproef ingevoerd wordt op Europees niveau, dan kan een bevoegde autoriteit vrijgesteld worden van de invoering van deze gemeenschappelijke opleidingsproef of van de toekenning van de automatische erkenning van de beroepskwalificaties voor de beroepsbeoefenaars die voor deze gemeenschappelijke proef geslaagd zijn indien bepaalde in het ontwerp van decreet opgenomen voorwaarden vervuld zijn.

Artikel 32

Dit artikel beoogt artikel 50 van de richtlijn om te zetten.

Het artikel bundelt een aantal gemeenschappelijke bepalingen inzake vestiging.

Het voorziet met name in de mogelijkheid voor de bevoegde Vlaamse autoriteit om in kader van de beslissing over de aanvraag tot uitoefening van een gereguleerd beroep? een aantal documenten te eisen (eerste paragraaf). Deze worden opgesomd in paragraaf 6.

Verder wordt in dit artikel nog voorzien in een aantal mogelijkheden om de echtheid van de in andere lidstaten afgegeven getuigschriften, opleidingstitels en diploma's na te gaan bij de bevoegde autoriteiten van andere lidstaten.

Artikel 33

Hier wordt artikel 51 van de richtlijn omgezet.

In het artikel worden de termijnen en procedure voor de erkenning van beroepskwalificaties bepaald. Binnen een maand na ontvangst van het dossier moet de bevoegde Vlaamse overheid aan de aanvrager meedelen welke documenten ontbreken. En uiterlijk binnen de drie maanden moet een gemotiveerde besluit genomen worden over de aanvraag.

De richtlijn schrijft in paragraaf 3 van artikel 51 voor dat tegen dit besluit beroep moet kunnen aangetekend worden bij een nationale rechterlijke autoriteit. Dit is in het ontwerp van decreet niet opgenomen omdat tegen administratieve rechtshandelingen nu al beroep kan aangetekend worden bij de Raad van State en deze bepaling dus niet verder dient omgezet te worden.

Artikel 34

Artikel 34 zet de bepalingen van artikel 54 van de richtlijn ivm de talenkennis om.

De beroepsbeoefenaar die in het Vlaams Gewest erkenning van hun beroepskwalificaties hebben verkregen dienen te beschikken over de talenkennis die vereist is voor de uitoefening van hun beroep in het Vlaams Gewest. Er kunnen daarvoor overeenkomstig artikel 53, lid 2 van de richtlijn slechts controles op de kennis van één van de officiële Belgische landstalen worden uitgevoerd. De voorwaarden en de procedure voor controle van deze talenkennis wordt verder in dit artikel beschreven.

Artikel 35

Dit artikel zet artikel 54 van de richtlijn om.

Het artikel voorziet het recht om gebruik te maken van eventuele academische titels die aan hen verleend zijn in de lidstaat van oorsprong.

Artikel 36

Dit artikel beoogt een artikel in het ontwerp van decreet op te nemen dat artikel 55bis omzet zoals ingevoegd in richtlijn 2005/36/EG door artikel 1, 42), van richtlijn 2013/55/EU.

Het voorziet dat de beroepsstages volbracht in een andere Lidstaat of zelfs derde land moeten erkend worden door de bevoegde Vlaamse bevoegde autoriteit die als autoriteit van de Lidstaat van oorsprong handelt. Deze erkenning beoogt dus de aanvragers die hoofdzakelijk hun beroepskwalificaties in het Vlaams Gewest hebben verworven. Men denkt bijvoorbeeld aan een in Vlaanderen gediplomeerde die een deel van zijn stage in het buitenland heeft volbracht en zich vervolgens in het Vlaams Gewest wil vestigen.

De bevoegde Vlaamse autoriteit zal richtsnoeren moeten vastleggen die van toepassing zijn op de organisatie en op de erkenning van de stages.

Artikel 37

Artikel 37 beoogt artikel 56 van de richtlijn om te zetten.

In de eerste paragraaf van dit artikel wordt de algemene verplichting tot administratieve samenwerking met de bevoegde autoriteiten van andere lidstaten ingeschreven. Paragraaf 2 regelt meer specifiek de uitwisseling van informatie over tuchtrechtelijke maatregelen of strafrechtelijke sancties.

Het artikel bepaalt verder dat de uitwisseling van informatie gebeurt met inachtneming van de wet verwerking persoonsgegevens en dat het IMI-systeem gebruikt dient te worden.

Artikel 38

Dit artikel neemt het waarschuwingsmechanisme in het ontwerp van decreet op, voorzien in het nieuwe artikel 56 bis van de richtlijn en ingevoegd door artikel 1, 45), van richtlijn 2013/55/EU.

Het waarschuwingsmechanisme bedoeld in artikel 56 bis, lid 1, en 2, van de richtlijn wordt in tegenstelling tot de federale wet wel deels in het ontwerp van decreet omgezet. Het betreft hier meer bepaald, de bepaling van artikel 56bis k) en l) van de richtlijn ivm activiteiten met implicaties voor de veiligheid van patiënten en de activiteiten in verband met de opvoeding van minderjarigen. De andere zogenoemde sectoriële beroepen zijn uitgesloten van het toepassingsgebied van het ontwerp van decreet en worden dus niet opgenomen.

Daarnaast is er ook een waarschuwingsmechanisme van toepassing op alle gereguleerde beroepen om de andere Lidstaten te informeren wanneer een aanvrager van een erkenning van een beroepskwalificatie bij rechterlijke uitspraak schuldig is bevonden aan het gebruik van valse bewijzen ter staving van beroepskwalificaties. De informatie die in dit kader gegeven wordt, dient te voldoen aan de voorwaarden bepaald in de wet van 8 december 1992. Het doel is de andere Lidstaten te informeren over het gebruik van valse bewijzen.

Artikel 39

Dit artikel beoogt in het ontwerp van decreet te voorzien, overeenkomstig artikel 57 bis zoals ingevoerd door richtlijn 2013/55/EU in richtlijn 2005/36/EG, dat de vereisten, procedures en formaliteiten gemakkelijk van op afstand en via elektronische weg bij de bevoegde autoriteiten kunnen worden afgehandeld.

Omdat de omzetting van deze bepaling in de richtlijn een gecoördineerde omzetting tussen het regionale en federale niveau vereisen volgt het ontwerp van decreet ook hier de ontwikkelingen op federaal niveau. Er werd op federaal niveau in dit stadium niet gekozen voor een elektronisch één-loket. Deze mogelijkheid moet eerst bestudeerd worden.

Overeenkomstig artikel 57 van de richtlijn, zal de informatie betreffende de verschillende toegangen tot het beroep beschikbaar gemaakt worden via één enkel punt, de website

business.belgium.be. Deze uitvoeringsverplichting moet verder niet omgezet worden, noch degene met betrekking tot de mogelijkheden om in voorkomend geval een geavanceerde elektronische handtekening te gebruiken of te aanvaarden.

Artikel 40

Dit artikel behoeft geen verdere uitleg.

Artikel 41

Artikel 3.5.3. wordt geschrapt uit het Onroerendergoeddecreet van 12 juli 2013. Deze bepaling heeft betrekking op het aanduiden van erkende archeologen. Een erkend archeoloog kan welbepaalde taken uitoefenen in uitvoering van het voornoemde decreet. Om een aanduiding te bekomen moet de erkend archeoloog over welbepaalde beroepskwalificaties beschikken. Het aanduiden van erkende archeologen wordt daarom beschouwd als het reglementeren van (een gedeelte van) het beroep. In artikel 3.5.3. van het Onroerendergoeddecreet van 12 juli 2013 is bepaald dat de erkenning gelijkgesteld wordt aan een erkenning van een andere lidstaat van de EU nadat door de bevoegde autoriteit werd onderzocht of dit beschermingsniveau ten minste gelijkwaardig is aan hetgeen eerder bepaald in het Onroerendergoeddecreet. Deze bepaling komt echter niet voldoende tegemoet aan de bepalingen uit de richtlijn 2013/55/EU aangezien overeenkomstig de richtlijn voor de erkenning van beroepskwalificaties van beroepsbeoefenaars uit andere lidstaten in principe vooral naar de regeling van het land van oorsprong moet gekeken worden. Door het schrappen van de bepaling wordt dit ontwerp van horizontaal decreet ook van toepassing op de aanduiding van erkende archeologen.

Ook artikelen 3.4.3. en 3.6.3. uit het Onroerendergoeddecreet van 12 juli 2013, over respectievelijk de gelijkstelling van erkenning van onroerendergoeddepots en de gelijkstelling van erkenning van metaaldetectoristen, worden geschrapt aangezien deze bewuste artikelen geen toepassingsgebied hebben. Deze erkenningen verlenen namelijk geen toegang tot een dienst of tot een beroep.

Artikel 42

In artikel 42 wordt de federale wet van 12 februari 2008 die tot nu toe na de zesde staatshervorming nog steeds van toepassing was op de overgekomen bevoegdheden, opgeheven.

Artikel 43

In dit artikel wordt de inwerkingtreding van het decreet vastgesteld op 18 januari 2016. Aangezien de richtlijn reeds directe werking had in de Vlaamse rechtsorde vanaf die datum kan het decreet ook retroactief in werking treden op die datum.

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Geert BOURGEOIS

De Vlaamse minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport,

Philippe MUYTERS